

[Zahle,]

Vi maa have disse Ting fjernet fra Stormgade Nr. 19, de maa bringes hen til et Sted, hvor de kan beskyttes mod den Ødelæggelse, de nu systematisk uafbrudt er udsat for; for disse Træorme hviler aldrig, de arbejder uafbrudt paa at ødelægge disse værdifulde Ting.

Tingene ligger fuldkommen sammendynget derhenne, saaledes at selv Folk, der for deres Studiers Skyld skulde se dem, er afskaaret derfra; de kan overhovedet ikke fremvises.

Alle Sagerne fra Thule er lige saa daarligt opbevarede paa nær en Kajak, den er henne i Hestgardens gamle Kaserne. Dér har jeg været henne — det ærede Medlem Hr. Wiinblad havde ikke Lejlighed den Dag —, og jeg har set, at der paa første Sal i Hestgardens Kaserne, med et Hømagasin under sig, ligger meget sjældne og værdifulde etnografiske Ting, udsat for den yderste Grad af Brandfare, idet den gamle Kaserne paa første Sal er beboet af flere Familier; der er indlagt Gas, aabne Gasblus brænder paa Gangen, og alt er saa brandfarligt, som overhovedet et gammelt Hus kan være her i København. Dette er heller ikke oplyst for Offentligheden før og har maaske heller ikke været den højtærede Minister bekendt, men det forholder sig paa denne sørgelige Maade.

For at vende tilbage til Forholdene i Stormgade og Prinsens Palæ skal jeg nævne, at mellem Nr. 19 i Stormgade og Prinsens Palæ ligger Tandlægeskolen, der just er saa brandfarlig, som det ærede Medlem Hr. Wiinblad har skildret; der var ikke Spor af Overdrivelse i, hvad det ærede Medlem Hr. Wiinblad sagde. Der er eksplosive Stoffer, og der brænder Snease af aabne Gasblus Dagen igennem; mellem Gulv og Loft ligger elektriske Ledninger, der ikke paa lovlig Vis er indesluttet i Rør, og som til enhver Tid kan foranledige Kortslutninger. Det har nylig brændt derhenne, og det har brændt igennem Kakkellovnen og ned i Gulvet. Alt dette er fuldkommen rigtigt. Hvis en Dag alle de eksplosive Stoffer dér springer i Luften, ryger hele Prinsens Palæ med det samme.

Brandfaren truer ogsaa fra den anden Side af Nr. 19, thi hvis jeg ikke er fejl underrettet — dette har jeg ikke personlig haft Lejlighed til at undersøge, jeg har det kun fra Aviserne —, er Nr. 21 i Stormgade det Hus, hvor en Pyroman med visse Mellemrum er paa Færde, hvor der bestandigt tændes Ild af en sindssyg Person. Lykkes det en Dag denne Pyroman at faa Baalet til at blusse tilstrækkeligt, brænder ikke

blot Nr. 21 og Nr. 19, men ogsaa Nr. 17, saa springer de eksplosive Stoffer i Nr. 17, og saa er Prinsens Palæ ødelagt, og Nationalmuseet er ryddet bort fra Jordens Overflade, og hvad værre er, der er overgaaet Danmark en Skam, som neppe kunde være større under disse Forhold.

Den højtærede Minister har aldeles intet foretaget sig, siden han i forrige Rigsdagssamling fremsatte Lovforslaget af samme Skikkelse. Det erindrer mig om det gamle Ord: Otium est pulvinar diaboli, jeg mener dermed at udtrykke, at den højtærede Minister har forsømt sin skyldige Pligt til i den forløbne Tid at arbejde paa en Sag af en saadan Vigtighed.

Den Maade, hvorpaa denne Sag efter min Mening bedst løstes, var ved, at man byggede Nationalmuseet ude i Kastellet og lagde Frilandsmuseet og Folkemuseet ud paa Ridebanen eller Fælleden, hvad det hedder, ude ved Frederiksberg Slot. Det vilde være en Ordning, som svarede til den, man har i de andre skandinaviske Lande. I Sverige har man det store Nordiska Museet og Frilandsmuseet liggende i Ud-kanten af Stockholm, ligesom Frederiksberg er her i Forhold til København, og saa ligger Nationalmuseet inde i Stockholm.

I Norge har man paa Bygdø det store norske Folkemuseum sammen med Frilandsmuseet. Det ligger ganske vist noget længere fra Oslo, men man kan dog nogenlunde sammenligne med Beliggenheden for Frederiksberg overfor København. Nationalmuseet ligger bagved Universitetet, centralt i Oslo By.

Efter min Mening vil det absolut være rigtigt at adskille Nationalmuseet og Folkemuseet. Der er Forskel paa et Museum som Nationalmuseet, der i det væsentlige er til Støtte for Videnskaben, og et Folkemuseum, der skal være af folkekulturhistorisk Betydning. Det er just et saadant folkeligt og kulturhistorisk Museum, som det danske Folkemuseum skulde være. Et saadant Museum maa paa en helt anden Maade end en videnskabelig Samling kalde Publikum til sig. Som vi har set Færingernes Dans i disse Dage samle Folk i stort Tal, kunde Opvisningen af gamle, danske Folkedanse i et Frilands- og Folkemuseum sikkert trække Publikum i høj Grad. Man kunde dér i Overensstemmelse med, hvad der finder Sted i andre Lande i lignende Museer, holde de gamle Aarsfester som Majfester og lignende i de historiske Omgivelser, som et saadant Frilandsmuseum byder, og man vilde sikkert, ligesom i Sverige og Norge, kunne tage en stor Entré ind. Man vilde